

AMANDA GORMAN

NE KÉRDEZD,
KIK VAGYUNK

VERSEK

HAJÓJEGYZÉK

Állítólag a legrosszabb már mögöttünk van.
Mégis térdre borulunk a holnap előtt,
Mint egy fej nélküli kísértet a saját otthonunkban,
Várunk, hogy pontosan emlékezzünk,
Mit kellene tennünk.

& pontosan mit is kellene tennünk?
Levelet írni a világnak, mintha a lánya lennénk.
Nincs jelentősége annak, amit írunk,
Szavaink mint vízcseppek csorognak le a szélvédőn.
A költő diagnózisa, hogy amit megéltünk,
Máris lázálommá változott,
Kontúrjai kitépve elménk homályában.

Hogy felelősségre vonhatóak legyünk, számot kell adnunk:
Nem a kimondott szóról, hanem a jelentéséről.
Nem a tényről, hanem a kiváltott érzésről.
Tudtuk anélkül, hogy megneveztük volna.
A legnagyobb próbatételünk lesz
A tanúságtételünk.
Ez a könyv üzenet a palackban.
Ez a könyv egy levél.
Ez a könyv nem hagy cserben.
Ez a könyv ébren van.
Ez a könyv virraszt.

Mert mi ez, ha nem számonkérés?
Egy kifogott kapszula?
Egy archívum,
Szavak bárkája.
& a költő az őrzője
Szellemlnek & tudásnak,
Démonainknak & álmainknak,
Kísérteteinknek & reményeinknek.
Íme, így őrizzük meg
Azt az oly szörnyű fényt.

[KALA NOÉMI]

ELSŐRE

Nem voltak szavak arra, aminek tanúi voltunk.
Amikor egymással beszélgettünk,
A mondataink nehézkes
& távirati módon akadoztak.
*Reméljük, jól haladunk/
Amennyire csak lehet/
Ezekben az/
Előzménytelen & elnöktelen időkben.*

Amikor megkérdeztük, mások hogyan boldogulnak,
Nem számítottunk őszinte vagy teljes válaszra.
Milyen szó válaszolhat arra, hogyan maradunk életben?
A fájdalom fizetett szakemberei lettünk,
A szenvedés specialistái,
A fájdalom fekete övesei,
A sóhaj mesterei.
Ebbe a márciusba beleborzong az év,
Milliónyi egyedüllét,
Túlzsúfolt magány.
Imádkozunk, hogy soha ne legyen ilyen
Tökéletes és tömeges bántalmazás, mint ez.

Kezdjük elveszíteni a szavainkat,
Ahogy a fák felejtik őszele leveleiket.
A nyelvben, amit beszéltünk,
Nem kapott helyet az *izgatott*,
Mohó, nevetés, öröm
Barát, összejövétel.
A megmaradt mondatokban
A saját erőszakosságuk:
Ez beteegg!

Ha! halottak vagyunk.
Elhunytunk.

Próbálkozunk, belevágunk,
Egy dobás.
Meg akarjuk találni, ki alkotott
Mészárszéket,
Egy piros színben működő modort.
Azt tanítjuk a gyerekeknek:
Hagyj nyomot a világban.
Mi más készítet egy embert arra, hogy
Lelkeket irtson, mint a megjelölés vágya.

Fel a világ tetejére?
Hogy megsebesítse & magáévá tegye.
Szándéka, hogy emlékezzenek rá,
Még ha egy rozzant roncsért is.
Gyerekek, ne hagyjatok nyomot a világban.
Ne hagyjunk semmit,
Amit egyszer már magunk mögött hagytunk.

Elnézést a hosszú üzenetért;
Nem jönnek a szavak a számra.
Megtaláljuk a viszontlátás szónoklatát,
Hadd szerezz vissza nyelvünket a szerelem,
Fogaink hegyét.
A szívünk mindig is
A torkunkban dobogott.

[KALA NOÉMI]